

MR. SULEYMAN ESETE

Fordította: dr. Atkári János

ÁROP – 1.1.21-2012-2012-0001

Mr. Suleyman diplomás rendőrtiszt. Diplomamunkája azzal foglalkozott, hogy mennyire elégedettek a polgárok a lakosságot közvetlenül kiszolgáló, azzal személyes kapcsolatban álló rendőrkapitányságokkal, illetve hogy milyen módszerekkel alakítható ki fokozottabban „polgárbarát” munkakörnyezet.

Elvégezte a mesterkurzust, és erőfeszítéseit elismeréssel illették. Szerette volna a gyakorlatban is alkalmazni ezeket a módszereket, ezért visszatért a munkájához. Rendőrbiztosként vezetői pozícióba helyezték Ankarában, ahol a tartományi rendőrfőnök nagyon szeretett volna modernizációs folyamatot beindítani.

Mr. Suleymannak most az a feladata, hogy elemzést készítsen egy sor fővárosi rendőrkapitányságról, és akcióterveket dolgozzon ki egy modernizációs programra. Azzal kezdi a munkát, hogy látogatást tesz a „Konak” rendőrállomáson. Mindenki ezt a megnevezést használja a közeli „Konak Plaza Hotel” után. Sok étterem, üzlet, kávézó és nagykövetség van a környéken.

A rendőrkapitányság tipikus régi épületben működik, amelynek festése megfakult, a falakon különböző plakátok, a várórészlegben egy pad, és egy felcsapható pult mögött íróasztalok sorai. Az asztalokon dossziék és aktakötegekkel teli tárolók, mint a legtöbb rendőrkapitányságon.

Amikor Mr. Suleyman belép az épületbe, egy öreg pár vár nyugodtan a padon üldögélve. A parancsnok egyik helyettese és egy rendőrtiszt beszélget a pult mögött. Mr. Suleyman köszön nekik, és az asztalok felé megy. Észrevesz néhány képet az asztalok mögötti falakon, amelyeket valószínűleg gyerekek rajzoltak. Az asztalokon néhány papír kávéspohár áll egy híres kávézóból, amely a rendőrkapitányság mellett működik. Mr. Suleyman tréfás megjegyzést tesz a rendőrtisztek fizetéséről, mint ami elég magas ahhoz, hogy jó kávéat vegyenek maguknak és elég papírt és tollat a gyerekeiknek. Az egyik tiszt elmosolyodik, és azt mondja: „Itt gondoskodnak rólunk.”

Mr. Suleyman megáll a pult előtt. Mr. Yilmaz parancsnokhelyettes egy turistával beszél, aki elvesztette a fényképezőgépét. Hallja, hogy a turista a Konak Plaza Hotelben szállt meg, és a szálloda igazgatója küldte a rendőrkapitányságra azzal, hogy keresse Mr. Yilmazt. A rendőrök jegyzőkönyvet vesznek fel, amelynek alapján a turista kártérítést kaphat az otthoni biztosítótársaságától. Mr. Yilmaz a részletek felől érdeklődik, és azt mondja a turistának, hogy jöjjön vissza a szükséges papírokkal. Amikor a turista elhagyja a rendőrkapitányságot, Mr. Yilmaz Mr. Suleymanhoz fordul, és megkérdezi, hogy őt keresi-e. Mr. Suleyman azzal válaszol, hogy „beszélhetünk azután, hogy foglalkozott a padon ülő párral”. Mr. Yilmaz vállat von, és azt mondja: „Ők várhatnak, később majd beszélek velük.” Mr. Suleyman válasza: „*Most* foglalkozik velük, én mindjárt visszajövök.”

Mr. Suleyman elgondolkodik Mr. Yilmaz viszonyulásán, a rendőrkapitányság egész struktúráján, amivel szembesült, és az új eszméken, amelyeket az egyetemi képzés során elsajátított. Mr. Suleymannak van egy listája a körzetben található üzletemberekről, politikusokról, nagy-

követségekről és civil szervezetekről, akiket, illetve amelyeket meg akar kérdezni a rendőri szolgáltatásokról. A legtöbbjük igen kedvezően nyilatkozik a rendőrség viszonyulásáról és a rendőrkapitányságok őket érintő reakcióiról.

A Konak Plaza Hotelben tett látogatása során Mr. Suleyman azt tapasztalja, hogy Mr. Enver, a hotel vezérigazgatója teljesen elégedett a rendőrkapitányság tevékenységével. Kijelenti, hogy a rendőrtisztek foglalkoznak a vendégek problémáival, és gyorsan beavatkoznak, ha bármi probléma adódik a hotelben. Kijelenti továbbá, hogy e szolgáltatásért cserébe a legnagyobb örömmel támogatják a rendőrkapitányságot. Mr. Suleyman rákérdez, hogy milyen jellegű ez a támogatás. Mr. Enver elmondja, hogy a hotel vendégeinek olykor szükségük van rendőri dokumentumokra, és a rendőrkapitányság készségesen kiadja azokat. Azt is elmondja, hogy örömmel adnak egy pár csomag papírt és más irodaszert a rendőrkapitányságnak. Még egy régi nyomtatót is adtak, amit le kellett cserélni. Mr. Enver szerint a körzetben a legtöbb cég hasonlóan jár el, és ezt azért tudja, mert rendszeresen összegyűlnek a hotelben. Sőt már nem is a boltokból lehet hozzájutni a felszerelési eszközökhöz és más anyagokhoz (teához és kávéhoz). Ezek a boltok egy nem hivatalos megállapodást kötöttek, amely szerint ők biztosítják a rendőrkapitányságok havi szükségleteit.

Mr. Suleyman tisztában van ezzel a hagyománnyal, de meglepve látja, hogy szervezett formát öltött. Érdeklő az is, hogy milyen következménnyel járt ez a hagyomány a rendőrtisztek kultúrájára és hozzáállására nézve. Mély aggodalommal idézi vissza az öreg párral és a turistával szemben tanúsított magatartásbeli különbséget.

Mr. Suleyman találkozót beszél meg Mr. Yilmazzal. Mr. Yilmaz némileg zavarban van, hallva a problémákról. Azt a magyarázatot adja, hogy a kapitányság rendelkezésére bocsátott költségkeret sohasem elég a nyújtott szolgáltatások fedezetére. Azt mondja, hogy csak akkor küldi a tiszteket a cégekhez, ha kifogytak az olyan cikkekből, mint a papír, a kávé és a toll. Azt is elmondja, hogy Mr. Suleyman elődje azon volt, hogy mindezt jobban megszervezze, és a kapitányság közelében működő cégek most rendszeresen nyújtanak ilyen támogatást. Hozzáteszi, hogy ez tervezési szempontból jobb, és lehetővé teszi, hogy jobb viszonyt alakítsanak ki a cégekkel, viszonzásul pedig a rendőrök hatékonyabban tudnak reagálni a felmerülő igényekre.

Mr. Suleyman meglepve tapasztalja, hogy Mr. Yilmaz normálisnak és logikusnak tartja az ilyen megoldásokat. Kijelenti, hogy őt inkább az érdekli, hogy a körzetben élőknek nyújtsanak jobb szolgáltatást, és emlékezteti Mr. Yilmazt az öreg párra. Mr. Yilmaz szerint a turistáknak mindig sietős megkapni bizonyos dokumentumokat, míg a körzet lakosai nem sietnek, úgyhogy ők a régi módszereket alkalmazzák az ügyek kezelése során.

Mr. Suleyman szerint Mr. Yilmaz nem tartja fontosnak az öreg párt, azok pedig nincsenek tisztában a jogaikkal. Úgy vélik, a rendőröknek jogukban áll megvárakoztatni őket.

Mr. Suleyman azt is megkérdőjelezi, hogy a cégek által biztosított cikkekre szükség van. (Érdekelné, hogy egyes rendőrök nem viszik-e haza ezeket az anyagokat magánhasználatra, és hogy miért kell a tiszteknek ingyenkávé inniuk szolgálatteljesítés közben.)

Mr. Suleyman úgy véli, hogy más színvonalon is lehet nyújtani ugyanazt a szolgáltatást. Mr. Yilmaz válasza: *„Rendben. Ha leállítja a cégek által nyújtott támogatást, meg tudja növelni a költségkeretünket? Ha nem, akkor nem okoz ez zavart a polgároknak és a cégeknek nyújtott szolgáltatásainkban? Őszintén szólva, miért is változtatnánk ezeken a megoldásokon, amelyek*

lehetővé teszik számunkra, vagy nagymértékben elősegítik, hogy szolgáltatásokat nyújtsunk? Megkértem az egyik céget, amely épp kifestette a saját helyiségeit, hogy intézze el a rendőrkapitányság várórészlegének kifestetését is, hogy kellemesebb és modernebb külsőt öltjön. A munkatársaim szeretnek itt dolgozni, és úgy érzik, hogy törődöm velük. Ha segíteni akarunk a polgároknak, akkor hagyjuk, hogy a cégek segítsenek nekünk. Nekik megvannak az eszközeik ehhez. Mi rossz van abban, ha a támogatásukat a szolgáltatásunkkal viszonyozzuk? Csak az ilyen megoldásokkal tudunk minőségi szolgáltatást nyújtani!”

Mit tehet vagy kellene tennie Mr. Suleymannak ezek után?